

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 742

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 septembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 255 din 23 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și ale art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal.....	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
222. — Decizie pentru numirea domnului Radu-Mihai Cristescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Energiei	6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.364. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 36 din 28 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 255**

din 23 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și ale art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Iași — Secția penală, în Dosarul nr. 24.833/245/2016. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.138D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal, deoarece neconstituționalitatea acestora este dedusă din compararea acestor texte de lege cu dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală. Or, Curtea a constatat în jurisprudența sa, pe de-o parte, că situațiile juridice sunt diferite, iar, pe de altă parte, că neconstituționalitatea nu poate fi dedusă din compararea unor texte de lege.

4. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, reprezentantul Ministerului Public apreciază că aceasta este neîntemeiată. Arată că instanța de contencios constituțional a mai analizat constituționalitatea dispozițiilor contestate, din perspectiva unor critici identice, constatând că interpretarea dată noțiunii de „contrabandă” prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală corespunde exigențelor constituționale. În acest sens invocă Decizia nr. 556 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 967 din 6 decembrie 2017. În ceea ce privește instituirea unui prag valoric, arată că, atâta vreme cât infracțiunea asimilată, reglementată de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, este o infracțiune de pericol, iar noțiunea de „contrabandă” nu trebuie raportată la alineatele precedente, nu se justifică nici existența unui prag valoric.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 24.833/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, instanța judecătorească apreciază că acestea sunt neconstituționale în măsura în care sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă” este interpretată altfel decât în sensul „cunoscând că acestea provin din săvârșirea infracțiunii de contrabandă prevăzute de art. 270 alin. (1) sau alin. (2) din Legea nr. 86/2006”. Învederează că nu este o problemă de interpretare a legii ce revine spre soluționare instanțelor de drept comun, în condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 prin care a stabilit că noțiunea de „contrabandă” utilizată de legiuitor în dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă”, privește contrabanda constând în introducerea în țară a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal ori introducerea în țară a acestor bunuri sau mărfuri prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la controlul vamal.

7. Susține că, din moment ce în cazul celorlalte infracțiuni în al căror conținut se regăsește o noțiune ce reprezintă numele unei dispoziții legale („*nomen juris*”), semnificația acelei noțiuni este cea din textul legal ce o explicitează. De exemplu, prin noțiunea de „furt” din cuprinsul art. 233 din Codul penal ce incriminează infracțiunea de tâlhărie se înțelege infracțiunea de furt, așa cum aceasta este definită în art. 228 alin. (1) din Codul penal. Interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție contravine și dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, conform cărora „în limbajul normativ, aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”, consecința prin reciprocitate fiind aceea că atunci când se folosește același termen, în cazul de față termenul de „contrabandă”, acesta nu poate avea semnificații diferite. Atât timp cât în Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal ori în alt act normativ nu este dată o altă definiție termenului „contrabandă”, folosirea aceleiași noțiuni în cadrul aceluiași articol cu înțelesuri diferite apare ca fiind contrară principiului legalității incriminării și normelor enunțate privind tehnica legislativă. Dacă s-ar accepta împrejurarea că în cadrul definiției infracțiunii asimilate celei de contrabandă noțiunii de „contrabandă” i se atribuie un alt înțeles decât cel legal și consacrat expres în primele două alineate, s-ar ajunge la acceptarea unei reglementări neprevizibile și la generarea unui climat de insecuritate juridică. Apreciază că textul, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, este lipsit de predictibilitate și de claritate,

subiecții cărora le este destinată norma juridică nefiind în măsură să își adapteze conduita restricțiilor impuse de legiuitor. Pe de altă parte, interpretarea obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție contravine principiului potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului.

8. În continuare, instanța judecătorească apreciază că dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României sunt neconstituționale în măsura în care nu se prevede un prag valoric ori de altă natură de la care faptele constituie infracțiune. Astfel, în reglementarea actuală, norma de incriminare nu îndeplinește condițiile de claritate sau de predictibilitate necesare unei norme de incriminare a unei infracțiuni și nici cerința ca legea penală să respecte principiul de „ultima ratio” consacrat în jurisprudența mai recentă a Curții Constituționale. Apreciază că analiza acestui motiv urmează a fi făcută de către Curtea Constituțională doar în situația în care nu va găsi întemeiate argumentele expuse anterior, căci, în măsura în care instanța de contencios constituțional este și ea de opinia că noțiunea de „contrabandă” din cuprinsul art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 trebuie interpretată în sensul că se referă la infracțiunea de contrabandă incriminată de art. 270 alin. (1) și (2) din Legea nr. 86/2006, analiza nu mai are sens, întrucât la alin. (2) sunt prevăzute anumite praguri valorice de la care fapta constituie infracțiune. Făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul „ultima ratio”, apreciază că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 acest principiu trebuie raportat la regimul sancționator instituit, și anume închisoarea de la 2 la 7 ani, ce nu permite instanțelor judecătorești să aplice alte modalități de individualizare judiciară a pedepselor, instanțele fiind obligate să dispună condamnarea persoanelor ce au săvârșit fapte ce realizează din punct de vedere formal conținutul acestei infracțiuni, indiferent cât de puțin grave ar fi acestea. În cazul infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006, maximul special fiind de 7 ani închisoare, nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei și, cu atât mai puțin, renunțarea la judecată. Arată că, în cauza de față, inculpatul (care nu are antecedente penale) a fost trimis în judecată pentru faptul că ar fi cumpărat dintr-o piață un număr de 47 de pachete de țigări pe care urma să le dea muncitorilor angajați cu ziua în gospodăria agricolă a inculpatului, prejudiciul total calculat de organele fiscale fiind de doar 561 lei. Or, fapte de genul celor anterior menționate nu pot fi considerate ca având gradul de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală a condamnării la pedeapsa de cel puțin 2 ani închisoare (pentru această infracțiune neputându-se dispune amânarea aplicării pedepsei ori renunțarea la judecată).

9. Pe de altă parte, este de neînțeles că deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal provenite din contrabandă sunt sancționate numai penal (în interpretarea obligatorie pentru instanțe a Înaltei Curți de Casație și Justiție), în timp ce fapta mai gravă constând în chiar introducerea în țară a acestor bunuri prin sustragerea de la controlul vamal este sancționată, după caz, contravențional sau penal.

10. Lipsa unui prag valoric în funcție de care fapta constituie sau nu infracțiune încalcă și principiul constituțional al egalității persoanelor în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât eludarea regimului vamal prin sustragerea bunurilor de la controlul vamal, ce presupune în mod implicit și deținerea bunurilor de către persoana care le sustrage controlului vamal, este contravenție, dacă valoarea lor este mai mică de 20.000, respectiv, 40.000 lei, în timp ce deținerea ulterioară a unor asemenea bunuri constituie întotdeauna infracțiune, indiferent cât de mică este valoarea acestora.

11. În ceea ce privește dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal, instanța judecătorească apreciază că există o

discrepanță între prerogativele mai mari acordate procurorului în procesul de apreciere a sancțiunii ce se impune faptei și persoanei ce fac obiectul procesului penal și posibilitățile mai reduse acordate instanței de judecată ce este sesizată cu o faptă similară. Altfel spus, în cazul infracțiunilor al căror maxim special al închisorii este cuprins între 5 ani și o zi și 7 ani închisoare, procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală, în timp ce instanța nu poate face același lucru. Totodată, această situație în care instanța este împiedicată (în situații-premisă identice) să facă aprecieri ce îi sunt permise procurorului constituie o încălcare a dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție conform cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Această anomalie legislativă constituie în același timp o răsturnare a ierarhiei organelor judiciare în fruntea căreia se află instanțele judecătorești, ierarhie ce se deduce din redactarea capitolului VI din Constituție referitor la autoritatea judecătorească. În continuare, face referire la Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016. Modul în care sunt reglementate dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal, care nu permit instanței să dispună renunțarea la judecată în cazul infracțiunilor al căror maxim special este cuprins între 5 ani și o zi și 7 ani, deși pentru aceeași situație juridică procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală, constituie o încălcare a dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție conform cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 83 alin. (2) din Codul penal, instanța judecătorească arată că, în cazul în care maximul special al pedepsei este de 7 ani, procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală, în timp ce instanța nu poate dispune nici măcar amânarea aplicării pedepsei, fiind obligată să dispună doar o soluție de condamnare. Instanța apreciază că în acest caz situația este chiar mai gravă decât cea prezentată în cazul instituției renunțării la judecată. Apreciază că toate argumentele de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cazul art. 93 alin. (2) din același act normativ.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă Decizia nr. 138 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2016, și Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea observă că instanța judecătorească a sesizat-o cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul

penal. Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, iar alineatul (3) al art. 270 a fost introdus prin art. IX pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 23 iunie 2010. Ținând seama de dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006, precum și de critica formulată de instanța judecătorească, Curtea constată că aceasta este nemulțumită de dispozițiile legale criticate, astfel cum au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 28 ianuarie 2016. Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006: „*Sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin. (1) colectarea, deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.*”;

— Art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal: „*Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă: [...] d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.*”;

— Art. 83 alin. (2) din Codul penal: „*Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.*”

18. Instanța de judecată susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 556 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 967 din 6 decembrie 2017, respingând excepția ca neîntemeiată. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 270 din Legea nr. 86/2006 reglementează cu privire la infracțiunea de contrabandă și vizează bunuri introduse sau scoase din țară „prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal”, bunuri de o anumită valoare introduse sau scoase din țară „prin locurile stabilite pentru controlul vamal” și bunuri colectate, deținute, produse, transportate, preluate, depozitate, predate, desfăcute ori vândute „care trebuie plasate sub regim vamal”, cunoscând că provin din „contrabandă” sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

20. În ceea ce privește critica referitoare la noțiunea de „contrabandă”, astfel cum a fost interpretată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, Curtea a constatat că legiuitorul a incriminat infracțiunea de contrabandă prevăzută de art. 270 din Codul vamal, în vederea prevenirii și combaterii concurenței neloiale față de producătorii Uniunii Europene, dar și în vederea preîntâmpinării pierderilor veniturilor fiscale determinate de

importurile frauduloase care pun în pericol atât resursele statelor membre, cât și pe cele proprii ale Uniunii Europene. În acest sens, în alin. (1) al textului mai sus menționat s-a incriminat fapta de introducere sau de scoatere din țară, prin orice mijloace, a bunurilor sau a mărfurilor, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal. Totodată, în alin. (2) legiuitorul a prevăzut o limită valorică de la care fapta săvârșită pentru prima dată în decursul unui an este infracțiune. Ceea ce se situează sub nivelul valoric prevăzut de alin. (2) lit. a) al art. 270 din Codul vamal corespunde reglementării prevăzute în art. 653 alin. (1) lit. a) cu referire la alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 707/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 15 iunie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care fapta de sustragere de la controlul vamal se săvârșește de două ori în decursul unui an, corespunzător incriminării din alin. (2) lit. b) al art. 270 din Codul vamal, făptuitorul nu mai beneficiază de un prag valoric de la care fapta să fie infracțiune, astfel că, prin voința legiuitorului, fapta este infracțiune indiferent de valoarea în vamă a bunurilor sau mărfurilor, această incriminare neavând corespondent în reglementarea contravențională. În același mod, fapta de „înstrăinare sub orice formă a mărfurilor aflate în tranzit vamal”, reglementată în alin. (2) lit. c) al art. 270 din Codul vamal, este infracțiune indiferent de valoarea bunurilor sau a mărfurilor înstrăinate, întrucât nici această incriminare nu are corespondent în reglementarea contravențională.

21. Prin Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016, paragrafele 29 și 30, și Decizia nr. 828 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 17 februarie 2016, paragrafele 20 și 21, Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 270 alin. (3) din Codul vamal, se asimilează infracțiunii de contrabandă o serie de acțiuni/operațiuni, enumerate în mod limitativ (colectarea, deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, desfacerea și vânzarea), ce au ca obiect material bunuri sau mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, condiționat de cunoașterea de către autor a faptului că respectivele bunuri/mărfuri provin din contrabandă ori sunt destinate săvârșirii contrabandei. Așadar, din conținutul incriminării rezultă că această infracțiune, prin voința legiuitorului, este „asimilată” infracțiunii de contrabandă, legiuitorul folosind procedura normei incomplete pentru a-i întregi conținutul, făcând, în acest sens, trimitere la pedeapsa prevăzută la alin. (1) al art. 270 din Codul vamal. În acest context, Curtea a observat că, stabilind o pedeapsă corespunzătoare incriminării din alin. (1) al art. 270 din Codul vamal, legiuitorul a atribuit faptei reglementate de alin. (3) al aceluiași articol același pericol social generic, deși această din urmă infracțiune este doar „asimilată”, derivată, corelativă.

22. În ipoteza infracțiunii de contrabandă, în forma asimilată, legiuitorul a apreciat că este necesară o sancționare fermă a acesteia, având în vedere actualitatea aspectelor reținute în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, respectiv asigurarea unei mai bune monitorizări a operatorilor economici care desfășoară operațiuni cu produse accizabile, respectiv produse energetice, alcool și băuturi alcoolice și tutun prelucrat, accelerarea încasării accizelor la bugetul de stat și a diminuării evaziunii fiscale în domeniu, întărirea supravegherii și controlului vamal al activității de introducere și comercializare a mărfurilor în regim duty-free și instituirea unor pârghii care să conducă la creșterea gradului de colectare a veniturilor bugetare. Astfel, prin adoptarea și menținerea în fondul legislativ activ a acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, prevederile de lege criticate având natura unei norme de incriminare speciale care creează un regim sancționator specific.

23. Așa fiind, Curtea a constatat că dispozițiile legale ale art. 270 alin. (3) din Codul vamal, astfel cum au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015, sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor constituționale invocate.

24. Astfel, ca și în cazul infracțiunii de contrabandă în variantele normative prevăzute de art. 270 alin. (1) și art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, conținutul normativ al infracțiunii asimilate prevăzute de art. 270 alin. (3) din aceeași lege se referă la sustragerea de la plata taxelor datorate statului, cunoscând că bunurile sau mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia. Așa fiind, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 este reprezentat de bunurile sau de mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia. Aceasta, întrucât în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, în Hotărârea din 2 aprilie 2009, pronunțată în *Cauza C-459/07 Veli Elshani împotriva Hauptzollamt Linz*, paragrafele 31, 32, noțiunea de „contrabandă” este legată de introducerea neregulamentară a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, observându-se, pe de o parte, riscul foarte ridicat ca aceste mărfuri să fie, în final, integrate în circuitul economic al statelor membre, iar, pe de altă parte, necesitatea de a proteja resursele proprii ale Comunității. De asemenea, prin Hotărârea din 29 aprilie 2010, pronunțată în *Cauza C-230/08 Dansk Transport og Logistik împotriva Skatteministerie*, paragraful 48, s-a statuat că noțiunea de „contrabandă” este legată de introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, reiterându-se că aceasta se produce din momentul trecerii mărfurilor de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului menționat, fără ca acestea să fie prezentate la biroul vamal respectiv.

25. Urmarea imediată a infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 constă într-o stare de pericol pentru regimul vamal legal și pentru încrederea în mărfurile ce sunt introduse în circuitul comercial, infracțiunea asimilată în discuție fiind o infracțiune de pericol, și nu de rezultat. Așadar, se consideră că infracțiunea asimilată prevăzută de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 nu este condiționată de existența infracțiunii de contrabandă incriminate în art. 270 alin. (1) și de art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, ci presupune, după caz, ca bunurile sau mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal fie să provină din contrabandă, în sensul că au fost introduse în țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal sau au fost introduse în țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la control vamal, indiferent de valoarea în vamă a acestora, fie să fie destinate săvârșirii contrabandei, în sensul că sunt menite să fie scoase din țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal sau prin locurile stabilite pentru controlul vamal, dar prin sustragere de la control vamal, indiferent de valoarea în vamă a acestora.

26. Curtea a reținut că de esența infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Codul vamal al României este împrejurarea că făptuitorul a știut că bunurile/mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal au fost introduse în țară sau sunt menite a fi scoase din țară în mod ilegal, prin ocolirea, evitarea controlului vamal, adică a cunoscut că bunurile/mărfurile provin din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, indiferent dacă, în raport cu autorul acestei fapte prevăzute de legea penală, aceasta are sau nu caracter penal.

27. În concluzie, Curtea a constatat că înțelesul noțiunii de „contrabandă”, astfel cum a fost interpretată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, este clar și neechivoc, mai exact că aceasta vizează orice introducere sau scoatere ilicită din țară a bunurilor care trebuie supuse unui regim vamal, indiferent de valoarea acestora, adică indiferent că provin din săvârșirea unei contravenții sau a unei infracțiuni.

28. Totodată, Curtea a observat că, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 11 septembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2003, cu modificările și completările ulterioare, cantitățile destinate uzului personal reprezintă cantitățile care sunt destinate folosirii la un nivel rezonabil pentru consumul individual, familial ori pentru cadouri, fără a fi utilizate în scopul revânzării, sens în care, pentru produsele din tutun, cantitățile destinate uzului personal pentru o persoană într-un interval de 24 de ore sunt limitate la două pachete de țigarete/călător/zi.

29. De asemenea, Curtea a mai reținut că produsele din tutun prelucrat sunt asimilate, potrivit art. 266 alin. (1) pct. 7 din Codul fiscal, produselor accizabile și au un regim fiscal diferit, fiind supuse, în acord cu art. 338 lit. b) din același cod, regimului accizelor la momentul importului acestora pe teritoriul Uniunii Europene. De aceea, potrivit art. 612 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, „Persoanele fizice pot introduce sau scoate din țară mărfuri fără caracter comercial, în limitele și în condițiile prevăzute de lege.”

30. Așa fiind, faptele de colectare, deținere, producere, transport, preluare, depozitare, desfacere și vânzare a unor cantități care depășesc limitele mai sus arătate intră în sfera ilicitului penal, fiind reglementate prin norme fără echivoc, care nu sunt de natură a afecta principiul legalității pedepsei, întrucât pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 este stabilită în acord cu exigențele constituționale ale art. 23 alin. (12) „în condițiile și în temeiul legii”, respectiv în condițiile art. 270 alin. (1) din același act normativ, iar înțelesul statuat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015 este clar și deplin justificat în considerentele acesteia.

31. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziei menționate, precum și considerentele pe care aceasta se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

32. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal, Curtea reține că a mai fost sesizată anterior cu o atare critică ce vizează faptul că legiuitorul a condiționat posibilitatea instanței de judecată de a dispune renunțarea la aplicarea pedepsei de limita pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani, comparativ cu prerogativa procurorului de a dispune renunțarea la urmărirea penală, pentru infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani.

33. Examinând excepția de neconstituționalitate, din perspectiva criticii menționate, identică cu cea exprimată în prezenta cauză, Curtea Constituțională a apreciat că autoarea excepției realizează o comparație între instituția renunțării la aplicarea pedepsei și instituția renunțării la urmărirea penală. Având în vedere aceste aspecte, Curtea, prin Decizia nr. 527 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 15 octombrie 2017, și Decizia nr. 774 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 13 februarie 2018, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și art. 83 alin. (2) din Codul penal, soluție care se impune și în prezenta cauză.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria Iași — Secția penală, în Dosarul nr. 24.833/245/2016 și constată că dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea domnului Radu-Mihai Cristescu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Energiei**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Radu-Mihai Cristescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Energiei.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 11 septembrie 2019.
Nr. 222.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

Văzând Referatul de aprobare nr. SP 11.463/2019 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în

România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 989 și 989 bis din 22 noiembrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare începând cu data de 1 a lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Dan Dumitrescu,
secretar de stat

MODIFICĂRI ȘI COMPLETĂRI

ale anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angror și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor de asigurări de sănătate autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

1. După numărul curent 6846 se introduce un nou număr curent, numărul curent 6847, cu următorul cuprins:

nr_crt	cod_cim	Obs	Denumire produs	Forma	Concentrație	Firma/Tara	DCI	Ambalaj	grupa_atc	statut_fm	statut_amm	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
„6847	W66222001		MOXIFLOXACINA AUROBINDO 400 mg	COMPR. FILM.	400 mg	AUROBINDO PHARMA ROMANIA — S.R.L. — ROMÂNIA	MOXIFLOXACINUM	Cutie cu blist. PVC-PVDC/Al x 5 compr. film.	J01MA14	MG	generic	16	18,24	24,65			Preturile sunt valabile până la data de 1.01.2020.”

2. Numărul curent 3206 se modifică și va avea următorul cuprins:

nr_crt	cod_cim	Obs	Denumire produs	Forma	Concentrație	Firma/Tara	DCI	Ambalaj	grupa_atc	statut_fm	statut_amm	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
„3206	W59332001	!	MOXIFLOXACINA AUROBINDO 400 mg	COMPR. FILM.	400 mg	AUROBINDO PHARMA (MALTA) LIMITED — MALTA	MOXIFLOXACINUM	Cutie x blistere PVC-PVDC/Al x 5 comprimate filmate (2 ani)	J01MA14	MG	generic	16	18,24	24,65	DC		Preturile sunt valabile până la data de 1.01.2020.”

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 36

din 28 iunie 2019

Dosar nr. 946/1/2019

Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Marius Ionel Ionescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.335/318/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Prevederile art. 26 alin. (1) lit. a), raportate la dispozițiile art. 31, coroborate cu cele ale art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că pentru contravențiile constând în executarea totală, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare

pentru a fi considerată terminată, termenul de prescripție a dreptului de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 din același act normativ curge de la data la care autoritatea competentă a constatat comiterea faptei?”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au transmis puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, care nu și-au exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 6 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.335/318/2018, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea problemă de drept:

„Prevederile art. 26 alin. (1) lit. a), raportate la dispozițiile art. 31, coroborate cu cele ale art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că pentru contravențiile constând în executarea totală, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare pentru a fi considerată terminată, termenul de prescripție a dreptului de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 din același act normativ curge de la data la care autoritatea competentă a constatat comiterea faptei ?”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiții instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. În cursul anului 2000, reclamantul, persoană fizică, a edificat pe terenul proprietatea sa, situat în intravilanul localității, o construcție cu structură metalică, zidărie din beton celular autoclavizat, șarpantă din lemn și învelitoare din tablă, având dimensiunile de 4 m x 17,50 m, fără a deține autorizație de construire valabilă, peste traseul conductei magistrale de transport gaze naturale, Drumul Național 300 Strâmba—Turcinești, obiectiv al Sistemului Național de Transport Gaze Naturale.

3. La data de 15 ianuarie 2018, Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. a notificat pe primarul localității în care a fost edificată construcția în legătură cu faptul că, prin executarea construcției respective în vecinătatea obiectivelor aferente Sistemului Național de Transport Gaze Naturale au fost periclitată siguranța și integritatea acestuia, fiind necesară fie luarea măsurilor de sancționare contravențională a reclamantului, în termenul de prescriere a răspunderii contravenționale, fie demararea lucrărilor de deviere/mutare a amplasamentului/inlocuire a conductei magistrale cu schimbarea clasei de locație.

4. Prin Procesul-verbal nr. 2 din 2 februarie 2018, primarul localității a procedat la sancționarea contravențională a reclamantului pentru executarea construcției fără a deține autorizație de construire valabilă, în temeiul art. 26 alin. (1) lit. a) și alin. (2), precum și al art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 50/1991*), fiind aplicată reclamantului o amendă contravențională în cuantum de 1.000 lei și dispusă desființarea construcției.

5. Prin plângerea formulată împotriva actului de sancționare, la data de 14 februarie 2018, la Judecătoria Târgu Jiu, reclamantul a susținut că deținea o autorizație de construire emisă în anul 1994 și că Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. nu a marcat niciodată traseul conductei, reclamantul fiind în imposibilitate de a cunoaște existența acestei conducte magistrale; prin cererea adițională din 27 martie 2018, reclamantul a arătat că în mod greșit a fost sancționat contravențional după trecerea unui termen mai mare de 5 ani de la finalizarea construcției.

6. Prin Sentința civilă nr. 5.539 din 24 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Târgu Jiu în Dosarul nr. 2.335/318/2018, a fost respinsă plângerea formulată de reclamant, reținându-se că întreaga construcție a fost edificată în urmă cu aproximativ 10 ani de către reclamant, fără a deține autorizație de construire valabilă, deoarece valabilitatea Autorizației de construire nr. 46 din 23.08.1994, emisă pe numele tatălui reclamantului, expirase după 24 de luni de la emitere, iar construcția edificată de reclamant nu este aceea pentru care s-a eliberat autorizația din anul 1994.

7. Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul, susținând că, în raport cu starea de fapt reținută de prima instanță, respectiv edificarea construcției în urmă cu 10 ani, se impune constatarea faptului că dreptul autorității locale de a sancționa contravențional fapta de edificare fără autorizație de construire s-a prescris, conform dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 50/1991.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. *Legea nr. 50/1991:*

„Art. 26. — (1) *Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:*

a) *executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), c), e) și g), de către investitor și executant;*
(...)

Art. 31. — *Dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 se prescrie în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei.*

Art. 37. — (...)

(5) *Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate.*

(...)”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

9. Părțile nu au formulat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării, altul decât cel care rezultă din argumentele și apărările prezentate în cererea de apel și în întâmpinarea formulate în cauză.

10. Astfel, *apelantul-reclamant* a arătat, în esență, că, în măsura în care construcția a fost finalizată în anul 2000, instanța are obligația de a constata, în temeiul art. 31 din Legea nr. 50/1991, că dreptul de a constata contravenția și de a aplica sancțiunea amenzii s-a prescris anterior datei de 2 februarie 2018, când s-a întocmit procesul-verbal de contravenție.

11. *Intimata* a susținut că o astfel de prescriere nu a intervenit, de vreme ce existența construcției a fost constatată abia la data emiterii actului de constatare și sancționare a contravenției, când inginerul din cadrul serviciului urbanism a avut acces în interiorul gospodăriei reclamantului.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A) *Asupra admisibilității sesizării*

12. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum urmează:

a) Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal este instanță legal investită cu soluționarea unei cereri de apel, într-un litigiu ce are ca obiect plângere contravențională, ceea ce îi conferă competența exclusivă de soluționare în ultimă instanță (ca instanță de apel), conform art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*), raportat la art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă;

b) lămurirea chestiunii de drept invocate este esențială pentru soluționarea pe fond a cauzei, deoarece, față de obiectul cauzei și starea de fapt reținută din probe, instanța este obligată, conform art. 13 alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, art. 31, art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 și art. 482 raportat la art. 397 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă, să se pronunțe asupra prescrierii sau nu a dreptului de a aplica sancțiunile contravenționale și să soluționeze plângerea în raport cu acest aspect;

c) chestiunea de drept este nouă și cu privire la aceasta instanța supremă nu a statuat; s-a arătat în acest sens că:

— dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, conform cărora „Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate”, au fost introduse în această formă (inițial în cuprinsul art. 32) prin Legea nr. 401/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții (*Legea nr. 401/2003*), după pronunțarea Deciziei nr. VII din 20 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite asupra recursului în interesul legii privind aplicarea dispozițiilor art. 26 și 30 din Legea nr. 50/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 19 februarie 2001;

— prin această decizie s-a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 26 și 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor, republicată:

„1. *Dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 23 din această lege se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei.*

2. *În cazul construcțiilor în curs de executare data săvârșirii faptei este data constatării contravenției, iar în cazul*

construcțiilor finalizate fapta se consideră săvârșită la data terminării construcției.

3. *Obținerea autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei, o atare împrejurare putând fi avută în vedere numai la individualizarea sancțiunii contravenționale.*”;

— este real faptul că, prin raportare la momentul intrării în vigoare a acestor dispoziții legale, o durată importantă de timp s-a scurs, dar o astfel de perioadă trebuie considerată relativ la posibilitatea instanțelor de a disemina printr-o practică consolidată o anumită prevedere legală; or, o astfel de posibilitate depinde, în principal, de un factor extern instanțelor de judecată, anume nașterea unor raporturi juridice de conflict cărora li se aplică dispoziția legală și investirea instanțelor de judecată cu cauze având ca obiect asemenea raporturi; de asemenea, nu poate fi ignorat aspectul că, ulterior publicării Deciziei nr. VII din 20 noiembrie 2000 a Curții Supreme — Secțiile Unite, instanțele de judecată au făcut aplicarea acesteia, fără a se raporta la dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991;

— instanța de trimitere a menționat Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, precizând însă că, deși abordează chestiuni din materia autorizării executării lucrărilor de construcții, aceasta nu vizează problema de drept ridicată prin sesizarea supusă analizei de față:

— astfel, se arată că prin această decizie a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea privind interpretarea dispozițiilor art. 36 alin. (3) lit. a) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, forma în vigoare la data de 15 iulie 2014; chestiunea a fost formulată într-o cauză în care instanțele au fost sesizate cu o plângere împotriva refuzului de a emite certificatul de atestare a stadiului realizării unei construcții edificate parțial cu nerespectarea autorizației de construire, iar Înalta Curte de Casație și Justiție a indicat instanței de trimitere să verifice caracterul justificat/nejustificat al refuzului, prin prisma dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 (paragraful 45), dispoziții despre care instanța supremă arată că „nu sunt neclare sau dificil de aplicat” (paragraful 46);

— instanța de trimitere apreciază că din considerentele Deciziei nr. 10 din 4 aprilie 2016 s-ar putea reține că, în opinia Înaltei Curți de Casație și Justiție, o construcție edificată în condițiile descrise la art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 (fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia) trebuie tratată ca o construcție nefinalizată în procedurile cărora li se aplică dispozițiile din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996; aceste considerente nu sunt în acord cu cele exprimate în cuprinsul Deciziei nr. VII din 20 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite, potrivit cărora „... în cazul construcțiilor în curs de executare nu poate fi considerată ca dată a săvârșirii faptei decât data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate data săvârșirii faptei este cea a terminării construcției, momente din care trebuie calculată și curgerea termenului de prescripție prevăzut la art. 26 din Legea nr. 50/1991”;

— de asemenea, problema de drept nu își găsește o soluționare unitară în practica celorlalte instanțe, deoarece, în aplicarea dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, există instanțe care consideră că termenul de prescripție a dreptului de a aplica sancțiunea contravențională nu începe să curgă la terminarea edificării construcției cât timp pentru această construcție nu s-a eliberat autorizație de construire, în accepțiunea legii speciale o astfel de construcție nefiind finalizată;

— pe de altă parte, există instanțe care consideră că dreptul de a aplica sancțiunea contravențională prevăzută de art. 26 din

Legea nr. 50/1991 este prescriptibil în termenul de 3 ani de la data terminării construcției, reglementat de art. 31 din lege, indiferent dacă pentru această construcție s-a eliberat sau nu autorizație de construire; aceste instanțe își întemeiază soluția mai ales pe Decizia nr. VII din 20 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite, în considerentele căreia instanța supremă s-a exprimat în sensul că „(...) este evident că în cazul construcțiilor în curs de executare nu poate fi considerată ca dată a săvârșirii faptei decât data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate data săvârșirii faptei este cea a terminării construcției, momente din care trebuie calculată și curgerea termenului de prescripție prevăzut la art. 26 din Legea nr. 50/1991”;

— soluționând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, Curtea Constituțională s-a exprimat în sensul că „(...) nu se poate reține că textul de lege criticat ar încălca dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. [...] De altfel, conform prevederilor art. 13 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, «Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp». Or, executarea/menținerea unei construcții în stare de ilegalitate, respectiv nerespectarea obligației legale a obținerii autorizației de construcție, al cărei scop este prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, atrage sancțiunile aferente, prevăzute de lege.” (Decizia nr. 697 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 24 iunie 2010)

B) *Asupra problemei de drept ce face obiectul sesizării*

13. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea nu este unitar.

a) Astfel, într-o opinie se susține că din dispozițiile art. 31 din Legea nr. 50/1991 ar rezulta că, după trecerea unui interval de timp de 3 ani de la data la care lucrările de edificare a construcției fără autorizație au fost finalizate, dreptul autorităților locale de a constata că această faptă este contravenție și de a aplica sancțiunea amenzii se prescrie. Se consideră că, deși dispozițiile legale mai sus menționate se referă în mod expres doar la prescrierea dreptului de a constata contravenția și de a aplica amenda, fără a face referire expresă la posibilitatea de a aplica sancțiunea complementară a obligării la desființarea construcțiilor executate fără autorizație, prin dispozițiile art. 28 alin. (1) și (3) din Legea nr. 50/1991, legiuitorul a înțeles să condiționeze aplicarea sancțiunii complementare a obligării de a desființa construcția de faptul constatării contravenției, urmat de întocmirea procesului-verbal de contravenție și de aplicarea sancțiunii amenzii, cu sau fără stabilirea unui termen pentru intrarea în legalitate. Această reglementare este în acord cu prevederile art. 5 alin. (3) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care califică drept sancțiuni contravenționale complementare „desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială”. Așadar, cum prin dispozițiile art. 31 din Legea nr. 50/1991 se înlătură posibilitatea de a aplica amenda contravențională, consecutiv este înlăturată și posibilitatea de a aplica sancțiunea complementară.

b) Într-o altă opinie s-a apreciat că din dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 ar rezulta că prescrierea dreptului de a constata contravenția și de a aplica sancțiunile nu poate interveni cât timp construcția, edificată fără autorizație de construire, nu poate fi considerată finalizată niciodată. În raport cu această ultimă dispoziție legală s-ar putea considera că dreptul de a sancționa astfel de fapte nu se prescrie niciodată.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

14. Instanța supremă (Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite), prin Decizia nr. VII din 20 noiembrie 2000, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție și, în

aplicarea dispozițiilor art. 26 și 30 din Legea nr. 50/1991, republicată, a stabilit următoarele:

„1. *Dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzi prevăzute la art. 23 din această lege se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei.*

2. *În cazul construcțiilor în curs de executare data săvârșirii faptei este data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate fapta se consideră săvârșită la data terminării construcției.*

3. *Obținerea autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei, o atare împrejurare putând fi avută în vedere numai la individualizarea sancțiunii contravenționale.”*

15. De asemenea, recent, prin Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 3 iunie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea recursului în interesul legii, în interpretarea și aplicarea art. 492 din Codul civil din 1864, art. 579 alin. (1), art. 577 alin. (2) din Codul civil, art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit că:

„*Lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului, cu materiale proprii.”*

16. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problema de drept supusă dezlegării, unele dintre acestea însoțite de jurisprudență.

17. Din analiza punctelor de vedere/opiniilor exprimate de instanțe și, după caz, a hotărârilor transmise de acestea se desprind următoarele orientări:

A) **O orientare majoritară**, conform căreia termenul de prescripție curge de la data terminării faptice a lucrării sau de la data la care autoritatea competentă trebuia să cunoască edificarea construcției fără autorizație de construire, potrivit dispozițiilor legale privind disciplina în construcții.

18. S-a arătat, în acest sens, că fapta contravențională în materie de urbanism-construcții are o anumită specificitate, în comparație cu alte fapte contravenționale, în sensul că nu se consumă instantaneu, ci are o desfășurare în timp, pe etape de lucrări, contravenientul săvârșind fapta din momentul începerii construcției și până la terminarea acesteia.

19. Or, în raport cu această modalitate specifică de săvârșire a faptei, care îi imprimă un caracter continuu, astfel cum este reglementat de art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, contravenția trebuie considerată că se comite pe întregul parcurs al edificării construcției, astfel că ea poate fi sancționată din momentul începerii lucrărilor și până la terminarea lor, iar în cazul construcției finalizate, până la împlinirea termenului prevăzut de art. 31 din Legea nr. 50/1991.

20. De aceea, este evident că, în cazul construcțiilor în curs de executare, nu poate fi considerată ca dată a săvârșirii faptei decât data constatării contravenției (urmând însă ca procesul-verbal să menționeze expres acest aspect), iar în cazul construcțiilor finalizate data săvârșirii faptei este cea a terminării construcției (aceasta trebuind, de asemenea, menționată expres în procesul-verbal, potrivit art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001), acesta fiind momentul din care trebuie calculată și curgerea termenului de prescripție prevăzut de art. 31 din Legea nr. 50/1991.

21. Opinia se întemeiază, pe de o parte, pe faptul că art. 31 din Legea nr. 50/1991 stabilește ca moment de început al termenului de prescripție data săvârșirii faptei [aspect cu privire la care trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care reglementează contravențiile continue, precum și Decizia în interesul legii nr. VII/2000 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite, prin care s-a arătat că, în cazul construcțiilor în curs de finalizare, data săvârșirii contravenției este data constatării acesteia, iar în cazul construcțiilor finalizate, data săvârșirii contravenției este data finalizării construcției].

22. Pe de altă parte, se are în vedere și necesitatea unei interpretări atât logice, cât și sistematice a prevederilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, în sensul că, în cazul unor astfel de construcții, care, așadar, nu se consideră finalizate, sancțiunile prevăzute de lege se pot aplica doar pe durata termenului de prescripție prevăzut de art. 31 din același act normativ; o interpretare contrară ar conduce la soluția absurdă a imprescriptibilității contravenției în discuție, ceea ce ar fi neconform cu principiile ce guvernează materia răspunderii în general și ar conduce, în același timp, și la ignorarea art. 31 din Legea nr. 50/1991, care nu ar mai avea astfel niciun fel de relevanță juridică.

23. Decizia nr. VII/2000 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite își menține aplicabilitatea, având în vedere că textul art. 26 din Legea nr. 51/1991, supus interpretării prin această decizie, a fost preluat de actualul art. 31 din aceeași lege, modificându-se doar termenul de prescripție.

24. Așadar, pentru a determina momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a constatării contravenției și a aplicării sancțiunii, stabilit de art. 31 din Legea nr. 50/1991, trebuie să se determine stadiul lucrărilor, și anume dacă acestea sunt în curs de executare sau dacă sunt finalizate, în acest din urmă caz data săvârșirii faptei fiind data terminării construcției.

25. Dispozițiile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 nu conduc la o concluzie contrară în ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a constata contravențiile și de a aplica amenzi prevăzute de art. 26 din aceeași lege.

26. Astfel, potrivit art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate; aceste dispoziții legale au intrat în vigoare la data de 4.11.2016, prin Legea nr. 197/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții (*Legea nr. 197/2016*), anterior acestei modificări având următoarea formă: „*Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate și nu pot fi intabulate în cartea funciară. În această situație se aplică în continuare sancțiunile prevăzute de lege.*”

27. Rezultă că prevederile legale în discuție vizează intabularea construcției în cartea funciară, și nu împiedicarea curgerii termenului de prescripție. O interpretare contrară ar conduce la soluția imprescriptibilității dreptului de a constata și sancționa contravenția în discuție, soluție neconformă cu principiul imprescriptibilității în materie contravențională, consacrat de art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

28. Totodată, o asemenea soluție ar ignora și dispozițiile art. 31 din Legea nr. 50/1991 ce stabilesc un termen de prescripție a dreptului de a constata și aplica amenzi pentru faptele prevăzute de art. 26 din același act normativ. Or, în cazul în care intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a stabili imprescriptibilitatea dreptului de a constata și sancționa

contravențiile constând în realizarea construcțiilor fără autorizație de construire, dispozițiile art. 31 din Legea nr. 50/1991 ar fi fost modificate sau abrogate.

29. Mai mult, Decizia nr. VII/2000 pronunțată de instanța supremă în recursul în interesul legii face referire, ca punct de plecare a curgerii termenului de prescripție, la data terminării construcției, chestiune de fapt ce reprezintă momentul la care construcția devine proprie scopului pentru care a fost edificată.

30. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *judcătorile Târgu-Neamț* (Sentința nr. 1.184 din 15.09.2017), *Bicaz* (Sentința nr. 601 din 26.06.2018), *Onești* (sentințele nr. 2.314 din 14.10.2015 și nr. 2.066 din 7.11.2017), *Slatina, Brăila* (Sentința nr. 842 din 9.02.2017), *Tecuci* (Sentința nr. 1.064 din 16.05.2017), *Făgăraș* (Sentința nr. 2.021 din 22.11.2018), *Întorsura Buzăului* (Sentința nr. 272 din 21.11.2018), *Videle* (sentințele nr. 628 din 24.04.2018 și nr. 579 din 12.04.2018), *Alexandria, Zimnicea, Giurgiu, Bolintin-Vale, Filiași, Iași, Tulcea* (sentința nr. 928 din 16.04.2018, rămasă definitivă prin respingerea apelului), *Târgu Jiu și Târgu Cărbunești* (Sentința nr. 221 din 9.02.2016);

— *tribunalele Neamț* (Secția I civilă și de contencios administrativ), *Alba* (Decizia nr. 263 din 7.03.2018), *Galați* (deciziile nr. 400 din 11.05.2016, nr. 1.121 din 28.12.2018 și nr. 94 din 9.02.2016), *Vrancea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Ialomița, Giurgiu, Teleorman* (Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 497 din 31.10.2018), *Bistrița-Năsăud* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 276/2014, nr. 413/2015, nr. 809/2018 și nr. 1.091/2018), *Cluj* (Decizia nr. 759/2018), *Bihor* (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 288 din 16.02.2018), *Prahova* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 3.195 din 20.12.2018), *Buzău* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.453 din 1.11.2016 și nr. 311 din 26.02.2016), *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.817 din 25.11.2015), *Timiș* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Arad* (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale — Decizia nr. 836 din 14.09.2017), *Caraș-Severin* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 674 din 19.09.2018, nr. 167 din 19.03.2019, nr. 322 din 5.04.2017 și nr. 814 din 27.09.2017), *Tulcea* (Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 745 din 20.09.2018), *Bacău* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 528 din 16.12.2014, nr. 622 din 16.06.2015, nr. 1.407 din 1.10.2018, nr. 65 din 16.01.2018, nr. 113 din 29.01.2019, nr. 1.453 din 9.10.2018 și nr. 1.837 din 14.12.2018), *Ilfov* (o opinie), *Bistrița-Năsăud* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 276 din 26.06.2014, nr. 413 din 4.06.2015, nr. 809 din 28.09.2018 și nr. 1.091 din 6.12.2018), *Gorj* (Secția contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.618 din 23.10.2018 și nr. 2.032 din 11.12.2018), *Buzău* (deciziile nr. 1.453 din 1.11.2016 și nr. 311 din 26.02.2016);

— *curțile de apel Iași și Târgu Mureș*.

B) O altă orientare, conform căreia, pentru contravențiile constând în executarea totală, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare pentru a fi considerată terminată, termenul de prescripție a dreptului de a constata contravențiile și de a aplica amenziile curge de la data la care autoritatea competentă a constatat comiterea faptei.

31. În sprijinul acestei orientări s-a arătat că fapta prevăzută de art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991 este o contravenție continuă care, pe lângă momentul consumării, are și un moment al epuizării, care reprezintă de fapt momentul final

al comiterii ei, respectiv îndeplinirea condițiilor impuse de lege de către contravenient sau întreruperea activității contravenționale, prin constatarea faptei de către agentul constator, fapt care întărește concluzia că acel termen de 3 ani curge de la acest moment.

32. Intenția legiuitorului, reglementată de art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, a fost aceea de a asimila noțiunea de „finalizare a construcției” cu cea de „terminare a construcției” edificate fără autorizația de construire, la care se referă art. 31 din același act normativ. Aceeași intenție reiese și din alte texte legale, respectiv art. 28 și 32 din Legea nr. 50/1991, care instituie măsura opririi lucrărilor, indiferent dacă lucrările de construire au fost ori nu executate în integralitatea lor.

33. Altfel spus, legiuitorul stabilește că data la care o construcție este finalizată nu este atunci când faptic dobândește utilitatea pentru care a fost edificată, ci doar atunci când a fost ridicată cu respectarea condițiilor de legalitate, constatate prin recepția finală, neavând relevanță data la care a intrat în posesia construcției.

34. Reglementarea caracterului continuu al contravenției, care circumstanțiază termenul de prescripție de 3 ani de la data săvârșirii faptei, aplicabil dreptului de a constata contravenții și de a aplica amenzi contravenționale, privește activitatea de executare a unei construcții fără autorizație de construire, iar aceasta durează până la finalizarea construcției; or, potrivit prevederilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate.

35. Posibilitatea sancționării (rezultată din interpretare ca fiind *sine die*) corespunde obligației de a intra în legalitate, prin solicitarea și acordarea autorizației de construire, în condițiile art. 59 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, cu modificările și completările ulterioare (*Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991*).

36. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale a României, regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu dreptul de proprietate, astfel încât prevederile art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 nu contravin principiului reglementat de dispozițiile art. 44 din Constituția României, republicată (Decizia nr. 697 din 25 mai 2010, menționată mai sus), și nu aduc atingere principiului neretroactivității legii (Decizia nr. 431 din 13 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 17 octombrie 2005).

37. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *judcătorile Moinești* (Sentința nr. 2.008 din 4.12.2018), *Cornetu, Buftea* (Sentința nr. 6.670 din 22.11.2018, nedefinitivă), *Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Vișeu de Sus, Craiova* (sentințele nr. 4.352 din 21.03.2016, nr. 4.948 din 7.05.2018 și nr. 10.773 din 22.09.2014) și *Vaslui*;

— *tribunalele Sibiu* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Maramureș* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal), *Cluj* (Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale — deciziile nr. 1.641 din 18.10.2018, nr. 2.207 din 17.12.2018, nr. 592 din 26.03.2014, irevocabilă, și nr. 901 din 4.09.2013, irevocabilă), *Dolj* (Secția contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 1.465 din 16.11.2016, nr. 254 din 18.02.2015 și nr. 1.693 din 14.12.2018), *Olt* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 210 din 9.04.2018), *Vaslui, Bihor* (Secția a III-a contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 2.888 din 12.12.2016), *Argeș* (Secția civilă), *Prahova* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ

și fiscal — deciziile nr. 23 din 17.05.2018 și nr. 2.003 din 27.09.2018), Suceava (Secția de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 217 din 31.01.2018, nr. 1.555 din 22.11.2017 și nr. 687 din 20.04.2016), Botoșani (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 914 din 21.09.2017 și nr. 1.109 din 15.10.2018), Tulcea (Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.178 din 20.12.2018);

— *curțile de apel Craiova* (Secția de contencios administrativ și fiscal) și *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal).

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

38. Prin Adresa nr. 816/C/1.373/III-5/2019 din 6 mai 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

39. Prin Decizia nr. 846 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 50/1991, reținând următoarele:

„Legea nr. 50/1991 reglementează condițiile în care trebuie să aibă loc executarea lucrărilor de construcții, stabilind în sarcina deținătorului titlului de proprietate asupra unui imobil — teren și/sau construcții — anumite obligații ce derivă din necesitatea protejării interesului general pe care sistematizarea și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă. Ca atare, potrivit acestei legi, construcțiile civile, industriale, agricole sau de orice altă natură se pot realiza numai în baza autorizației de construire, ce reprezintă actul de autoritate al administrației locale pe baza căruia se asigură aplicarea măsurilor prevăzute de lege referitoare la amplasarea, proiectarea și executarea construcțiilor.

Potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, autoritățile administrației publice locale au dreptul să aplice sancțiuni pentru faptele prevăzute de art. 26 din această lege.

În acest sens, art. 31 din Legea nr. 50/1991 dispune că dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 26 se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei.

Principala critică de neconstituționalitate privește faptul că, datorită acestui «termen scurt» de prescripție stabilit de legiuitor, nu pot fi sancționați toți cei care încalcă prevederile Legii nr. 50/1991, indiferent când a avut loc încălcarea.

În jurisprudența sa, ca, de exemplu, Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, referindu-se la instituția prescripției, Curtea a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe cărora li se subsumează și instituirea unor termene după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta au ca finalitate exercitarea în condiții optime a unui drept, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele negative asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile.»

40. De asemenea, prin Decizia nr. 697 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 24 iunie 2010, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991, reținând următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 prin Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 25 februarie 2004, și Decizia nr. 431 din 13 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 17 octombrie 2005, reținând că textul «nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nu face precizări în legătură cu aplicarea în timp a reglementărilor pe care le cuprinde. În consecință, nu se poate reține că textul de lege criticat ar încălca dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. [...] De altfel, conform prevederilor art. 13 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp». Or, executarea/menținerea unei construcții în stare de ilegalitate, respectiv nerespectarea obligației legale a obținerii autorizației de construcție, al cărei scop este prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, atrage sancțiunile aferente, prevăzute de lege.

Cu privire la susținerea potrivit căreia s-ar aduce atingere și art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, prin Decizia nr. 115 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 5 martie 2009, Curtea a reținut, în esență, că «activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii», iar «regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate. În măsura în care, însă, (...) exercitarea dreptului de proprietate se abate de la prevederile legale imperative, titularul dreptului de proprietate va suporta sancțiunile stabilite de lege, fără a se putea apăra invocând principiul constituțional al ocrotirii proprietății».

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.»

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

41. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

42. Examinând sesizarea, întrebarea ce face obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul raportor, constată următoarele:

43. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezbaterei, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

44. Conform prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.»

45. Din cuprinsul dispozițiilor legale citate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;
— instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept aflată în discuție să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

46. Procedându-se la analiza admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții mai sus enunțate sunt îndeplinite, întrucât Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal este legal investit cu soluționarea unei cereri de apel, într-un litigiu ce are ca obiect plângere contravențională. În această materie tribunalul are competență exclusivă de soluționare în ultimă instanță (ca instanță de apel), conform prevederilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, raportat la art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

47. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei *pendinte* în care se ridică este îndeplinită, deoarece instanța de apel este obligată, conform dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, art. 31, art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 și art. 482 raportat la art. 397 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă, să se pronunțe asupra prescrierii sau nu a dreptului de a aplica sancțiunile contravenționale și să soluționeze plângerea în raport cu acest aspect.

48. În ceea ce privește condiția noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se impun o serie de clarificări.

49. În primul rând, în jurisprudență s-a considerat că această condiție este diferită de cea care impune ca, asupra respectivei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept să nu fi statuat și ca aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare (de exemplu: Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Decizia nr. 29 din 17 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.018 din 19 decembrie 2016).

50. În al doilea rând, așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară (de exemplu: Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul acestei instanțe, sesizate cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

51. Pentru verificarea condiției noutății este necesară prezentarea succesiunii în timp și a conținutului normelor juridice din care izvorăște problema de drept supusă dezlegării.

52. În cazul de față sunt supuse interpretării următoarele dispoziții din Legea nr. 50/1991:

— „Art. 26. — (1) *Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:*

a) *executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), c), e) și g), de către investitor și executant;*
(...)

— Art. 31. — *Dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenziile prevăzute la art. 26 se prescrie în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei.*

Art. 37. — (...)

(5) *Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate.”*

53. Forma actuală a art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 a intrat în vigoare la data de 4.11.2016, prin adoptarea Legii nr. 197/2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016). Anterior acestei modificări, textul normativ (art. 32) a avut următorul conținut și a fost introdus prin Legea nr. 401/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 27 octombrie 2003):

„*Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate și nu pot fi intabulate în cartea funciară. În această situație se aplică în continuare sancțiunile prevăzute de lege.”*

54. Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția însă ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

55. Altfel spus, în determinarea caracterului noutății este important de stabilit dacă o instanță este investită să se pronunțe asupra unei probleme de drept pentru prima dată sau dacă chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor și care, în decursul timpului, a generat o jurisprudență continuă în această chestiune.

56. Se constată că nu este îndeplinită condiția noutății problemei de drept ce face obiectul prezentei proceduri, întrucât, pe de o parte, norma în discuție a fost introdusă în corpul Legii nr. 50/1991 în anul 2003, iar, pe de altă parte, din studierea răspunsurilor formulate de curțile de apel și a jurisprudenței anexate acestora rezultă faptul că instanțele s-au pronunțat asupra chestiunii de drept supuse analizei.

57. Hotărârile judecătorești identificate ilustrează existența unei practici judiciare neunitare, după cum s-a evidențiat și în punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea. În cuprinsul capitolului VI — *Jurisprudența instanțelor naționale în materie* — sunt prezentate pe larg cele două orientări ale instanțelor de judecată în privința problemei de drept ce face obiectul sesizării, motiv pentru care se apreciază că nu se mai impune reluarea acestor aspecte.

58. Condiția noutății trebuie privită, în contextul reglementării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii judiciare: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*).

59. În legătură cu sesizarea analizată, practica judiciară neunitară identificată conduce la concluzia potrivit căreia nu numai că se poate utiliza mecanismul recursului în interesul legii, dar și că Înalta Curte de Casație și Justiție nu mai poate fi sesizată pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, deoarece scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins. Aceasta în condițiile în care problema de drept care a generat practica neunitară nu mai este una nouă, ci una care a creat divergență în jurisprudență.

60. Mecanismul reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi, așadar, utilizat atât timp cât legiitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în privința chestiunilor de drept noi, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective.

61. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.335/318/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Prevederile art. 26 alin. (1) lit. a), raportate la dispozițiile art. 31, coroborate cu cele ale art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se pot interpreta în sensul că pentru contravențiile constând în executarea totală, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare pentru a fi considerată terminată, termenul de prescripție a dreptului de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 26 din același act normativ curge de la data la care autoritatea competentă a constatat comiterea faptei?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

